

Súd: Okresný súd Trnava
Spisová značka: 11C/66/2015
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2115202616
Dátum vydania rozhodnutia: 05. 04. 2016
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Zuzana Pribulová
ECLI: ECLI:SK:OSTT:2016:2115202616.6

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Trnava sudkyňou JUDr. Zuzanou Pribulovou v právnej veci navrhovateľa: Stredná priemyselná škola dopravná Trnava, IČO: 00 491 861, Študentská 23, 918 45 Trnava, zastúpený: JUDr. Tatiana Chrenková, advokátka, Adama Trajana 12, Piešťany, proti odporcovi: R.. R. D., nar. XX.XX.XXXX, bytom H. X., F., zastúpený: JUDr. Dušan Kubáni, advokát, Teplická 2251/121, Piešťany, o zaplatenie 2.198,49 eura s príslušenstvom, takto

rozhodol:

I. Návrh sa z a m i e t a .

II. Navrhovateľ je p o v i n n ý zaplatiť odporcovi náhradu trov konania v sume 779,50 eura, a to do 15 dní od právoplatnosti rozsudku k rukám právneho zástupcu odporcu.

o d ô v o d n e n i e :

Navrhovateľ sa návrhom zo dňa 12.02.2015, doručeným súdu dňa 13.02.2015, domáhal od odporcu zaplatenia sumy 3.194,10 eura spolu s úrokom z omeškania vo výške 9% ročne zo sumy 3.194,10 eura od 17.02.2012 do zaplatenia, ako aj náhrady trov konania.

Návrh odôvodnil tým, že Okresným súdom Trnava je vedené konanie o náhradu mzdy pod sp.zn. 13C/20/2011, v ktorom konaní odporca vystupuje ako navrhovateľ. Návrhom sa domáha vyplatenia náhrady mzdy titulom neplatného skončenia pracovného pomeru. Svoj návrh opiera o rozsudok Okresného súdu Trnava sp.zn. 10C/27/2008 zo dňa 02.02.2010, ktorým súd určil, že výpoveď je neplatná. Ku dňu spisania návrhu vec nie je právoplatne skončená. Nakoľko súd rozhodol o neplatnosti výpovede, jednoznačne odporcovi vznikol nárok na náhradu mzdy v súlade s ust. § 79 ods. 1 Zákonníka práce. Navrhovateľ vyplatil odporcovi titulom náhrady mzdy za obdobie od mesiaca február 2008 až január 2009 sumu celkom 8.261,28 eura, keď mesačná náhrada mzdy činila sumu 688,44 eura brutto. Teda odporcovi bola poukázaná náhrada mzdy brutto, keď navrhovateľ mu nevykonal zrážku na daň zo mzdy a zrážky na povinné odvody do Sociálnej poisťovne a Všeobecnej zdravotnej poisťovne. Tieto zrážky mal navrhovateľ ako zamestnávateľ vykonať v súlade s ust. § 131 ods. 1 Zákonníka práce. Odporca uvedenú sumu prevzal a na základe tejto skutočnosti v konaní sp.zn. 13C/20/2011 na pojednávaní žiadal v tejto časti konanie zastaviť. Takto učinil aj písomne podaným návrhom zo dňa 06.03.2012, doručeným súdu 09.03.2012, v ktorom potvrdzuje, že dňa 17.02.2012 obdržal titulom náhrady mzdy sumu 8.261,28 eura. Okresný súd Trnava uznesením č.k. 13C/20/2011-137 zo dňa 14.08.2012 konanie v časti o zaplatenie náhrady mzdy za obdobie od 01.02.2008 do 31.01.2009 vo výške 8.261,28 eura zastavil. Súd pri ukladaní povinnosti vyplatiť náhradu mzdy titulom neplatného skončenia pracovného pomeru ukladá túto vo výške brutto mzdy a následne zamestnávateľ vykoná zákonné zrážky z priznanej náhrady mzdy. Navrhovateľ vyplatil odporcovi náhradu mzdy brutto, keď nevykonal zrážky, ktoré mali byť z náhrady mzdy vykonané. Navrhovateľ zaplatil povinné odvody ako i daň z vyplatenej náhrady mzdy (8.261,28 eura) dňa 13.06.2012 a dňa 14.06.2012. Takto došlo na strane

odporcu k bezdôvodnému obohateniu. Navrhovateľ na túto skutočnosť odporcu opakovane upozorňoval na pojednávaniach v konaní sp.zn. 13C/20/2011. Odporca však poukázal na to, že započítanie nie je možné, keď Zákonník práce nepozná inštitút započítania. Teda odporca dobre vedel a vie, že vyplatením náhrady mzdy vo výške 8.261,28 eur dňa 17.02.2012, že ide o sumu nesprávne určenú a neprávom vyplatenú. Vyplatením nesprávne určenej sumy došlo na strane odporcu k bezdôvodnému obohateniu v celkovej sume 3.194,10 eura. Navrhovateľ ďalej citoval ustanovenia § 222 Zákonníka práce. Ďalej uviedol, že k vyplateniu nesprávne určenej náhrady mzdy odporcovi došlo dňa 17.02.2012, teda navrhovateľ sa svojho nároku domáha v zákonom stanovenej lehote.

Odporca sa k návrhu vyjadril v podaní zo dňa 12.10.2015, kde uviedol, že navrhovateľ sa svojím návrhom domáha voči odporcovi o zaplatenie 3.194,10 eura s príslušenstvom z dôvodu, že navrhovateľ dobrovoľne a svojvoľne (t.j. ešte pred rozhodnutím a vydaním rozsudku Okresným súdom Trnava sp.zn. 13C/20/2011, v ktorom sa odporca ako navrhovateľ domáha vyplatenia náhrady mzdy z titulu neplatného skončenia pracovného pomeru, o ktorom právoplatne rozhodol rozsudkom Okresný súd Trnava sp.zn. 10C/27/2008), vyplatil odporcovi náhradu mzdy za 12 mesiacov. Odporca dňa 17.02.2012 prijal od navrhovateľa navrhovateľom vyplatenú náhradu mzdy za 12 mesiacov z titulu neplatného skončenia pracovného pomeru vo výške 8.261,28 eura v dobrej viere a odporca konal dobromyseľne a bez zlého úmyslu. Jednalo sa o vyplatenie náhrady priemernej mzdy zamestnanca za 12 mesiacov navrhovateľom odporcovi (ust. § 79 ods. 1 Zákonníka práce) t.j. za obdobie február 2008 až január 2009, ako len za časť obdobia odporcom uplatnenej náhrady mzdy z neplatného rozviazania pracovného pomeru, ktorej vyplatením sumy 8.261,28 eura, jej výšku nenamietal ani navrhovateľ a ani konajúci Okresný súd Trnava v súdnom spore vedenom pod sp.zn. 13C/20/2011. Suma 3.194,10 eura, ktorú sa navrhovateľ cestou Okresného súdu Trnava domáha svojím návrhom, doručeným konajúcemu súdu až dňa 13.02.2015 od odporcu zaplatiť, predstavujú platby - odvody do VŠZP, Soc. poisťovni a príslušnému daňovému úradu za obdobie február 2008 až január 2009 vo vzťahu k doručenému návrhu navrhovateľa na konajúci súd (13.02.2015) týkajúceho sa zákonnej povinnosti platieb navrhovateľa ako zamestnávateľa odporcu za obdobie pred šiestich až siedmich rokov. Z dôvodu, že navrhovateľ (ako zamestnávateľ odporcu) sa domáha od odporcu zaplatenia sumy 3.194,10 eura, týkajúcej sa platieb odvodov zamestnávateľa za svojho zamestnanca (odporcu) do príslušných poisťovní a daňovému úradu z miezd zamestnanca (odporcu) za obdobie za február 2008 až január 2009 a vzhľadom na uplatnenie svojho návrhu navrhovateľom na súde na zaplatenie sumy 3.194,10 eura s príslušenstvom až dňa 13.02.2015 t.j. až po šiestich resp. až po siedmich rokoch, odporca v danom prípade proti uplatnenému nároku navrhovateľa vznáša námietku premičania. Podľa názoru odporcu nie je správne, aby sa navrhovateľ proti odporcovi domáhal návrhom zo dňa 12.02.2015 úhrad platieb - odvody do VŠZP, Soc. poisťovne a príslušnému daňovému úradu uhradených navrhovateľom za odporcu za obdobie týkajúceho sa miezd odporcu za február 2008 až január 2009 t.j. až po 6 až 7 rokoch. Podľa názoru odporcu navrhovateľovi, ktorý pravdepodobne má vo svojej organizačnej štruktúre kvalifikované ekonomická a mzdové oddelenie a navyše v prebiehajúcich súdnych sporoch ako aj pri navrhovateľom dobrovoľnom vyplatení náhrady mzdy z neplatného rozviazania pracovného pomeru, bol navrhovateľ právne kvalifikovane zastúpený advokátom, odporcom uvedené skutočnosti ako aj správnosť vyplatenia sumy 8.261,28 eura ako náhrady mzdy museli byť, boli a aj sú navrhovateľovi zrejmé. Nie je pravdivé tvrdenie navrhovateľa, že odporca vedel a vie, že oneskorene vyplatená náhrada mzdy bola nesprávne určená a nesprávne vyplatená. Sumu 8.261,28 eura navrhovateľ odporcovi vyplatil sám dobrovoľne a vyplatenú sumu nenamietal a ani nerozporoval ani navrhovateľ a ani konajúci Okresný súd Trnava v súdnom spore o náhradu mzdy z neplatného rozviazania pracovného pomeru sp.zn. 13C/20/2011 pri čiastočnom späťvzťatí návrhu na zaplatenie náhrady mzdy z neplatného rozviazania pracovného pomeru o už zaplatenú náhradu mzdy za obdobie február 2008 až január 2009 vo výške 8.261,28 eura. Preto skutočnosti uvádzané navrhovateľom v návrhu sú nepravdivé a zavádzajúce, pretože konanie a postup navrhovateľa a skutočnosti uvádzané navrhovateľom v predmetnom návrhu, aj napriek existencii kvalifikovaného ekonomického a mzdového oddelenia navrhovateľa a kvalifikovaného právneho zastúpenia navrhovateľa advokátom, odporca nemohol ovplyvniť a sám navrhovateľ ho považoval za správne. Odporca je toho názoru, že odporca sa nedopustil žiadneho protiprávneho konania, ktoré by bolo v príčinnej súvislosti s uplatneným nárokom navrhovateľa voči odporcovi. Odporca prijal od navrhovateľa navrhovateľom oneskorene vyplatenú zákonom stanovenú náhradu mzdy za 12 mesiacov z titulu neplatného skončenia pracovného pomeru vo výške 8.261,28 eura v dobrej viere a odporca konal dobromyseľne a bez zlého úmyslu. Odporca navrhuje aby bol návrh v celom rozsahu zamietnutý a navrhovateľ bol zaviazaný uhradiť odporcovi trovy súdneho konania a právneho zástupcovi odporcu trovy právneho zastúpenia odporcu.

Uznesením vyhláseným na pojednávaní dňa 24.11.2015 pripustil súd zmenu návrhu, s tým, že bude rozhodovať o petite v nasledovnom znení: „Odporca je povinný zaplatiť navrhovateľovi sumu 776,36 eura spolu s 9 %-ným ročným úrokom z omeškania zo sumy 776,36 eura od 14.06.2012 až do zaplatenia a sumu 1.422,13 eura spolu s 9 %-ným ročným úrokom z omeškania zo sumy 1.422,13 eura od 28.12.2012 až do zaplatenia. Odporca je povinný zaplatiť navrhovateľovi trovy konania.“

Uvedenú zmenu petitu navrhovateľ odôvodnil tým, že v predmetnom návrhu suma bezdôvodného obohatenia zo strany odporcu bola nesprávne určená, keď do tejto sumy nedopatrením bola započítaná aj suma 995,61 eura, ktorá predstavuje odvody uhradené za zamestnávateľa a nie za zamestnanca. Navrhovateľ odviezol za odporcu nasledovné odvody: odvod do Všeob. zdrav. poisťovne - 330,36 eura, odvod do Sociálnej poisťovne 446,00 eur, odvod dane z príjmu -1.422,13 eura. Takto navrhovateľ za odporcu ako zamestnanca odviezol titulom poisťného a dane z príjmu sumu celkom 2.198,49 eura.

Súd vykonal dokazovanie vyjadreniami účastníkov, výsluchom odporcu, oboznámením sa s listinnými dôkazmi obsiahnutými v spise tunajšieho súdu sp.zn. 11C/66/2015, ako aj listinnými dôkazmi zo spisu tunajšieho súdu sp.zn. 13C/20/2011, a zistil nasledovný skutkový stav:

Zo žaloby zo dňa 21.01.2011 z konania sp.zn. 13C/20/2011 (č.l. 28) súd zistil, že si ňou odporca v pozícii navrhovateľa uplatnil od navrhovateľa v pozícii odporcu právo na zaplatenie náhrady mzdy z dôvodu neplatného skončenia pracovného pomeru (o ktorej neplatnosti bolo rozhodnuté rozsudkom Okresného súdu Trnava sp.zn. 10C/27/2008 zo dňa 02.02.2010), a to pôvodne za mesiace február, marec a apríl 2008 vo výške 688,44 eura za každý mesiac spolu s úrokom z omeškania s poukazom na priemerný mesačný zárobok odporcu (mesačný funkčný plat + osobný príplatok za odpracované roky + osobný príplatok) celkom vo výške 20.740,- Sk (688,44 eura). Podaním doručeným súdu dňa 23.05.2011 v konaní sp.zn. 13C/20/2011 (č.l. 31) odporca rozšíril žalobu zo dňa 23.05.2011, pričom žiadal od navrhovateľa zaplatenie náhrady mzdy za mesiace február 2008 až máj 2011, a to za každý mesiac vo výške 688,44 eura s príslušným úrokom z omeškania.

Zo zápisnice zo dňa 15.02.2012 spísanej v konaní sp.zn. 13C/20/2011 (č.l. 37) vyplýva, že navrhovateľ v pozícii odporcu prostredníctvom právneho zástupcu uviedol, že do 7 dní zašlú náhradu mzdy odporcovi v pozícii navrhovateľa za 12 mesiacov s tým, že táto mzda bude zaslaná na jeho účet. Na uvedenom pojednávaní boli prítomný právny zástupca navrhovateľa, odporca a jeho právny zástupca.

Z čiastočného späťvzatia návrhu zo dňa 06.03.2012 v konaní sp.zn. 13C/20/2011 (č.l. 46) vyplýva, že ním odporca v pozícii navrhovateľa berie návrh späť týkajúci sa úhrady nevyplatených miezd z titulu neplatného skončenia pracovného pomeru za obdobie od 01.02.2008 do 31.01.2009 s odôvodnením, že navrhovateľ ako odporca dňa 17.02.2012 počas súdneho konania dobrovoľne uhradil zo žalovanej istiny jej časť za obdobie od 01.02.2008 do 31.01.2009 bez príslušenstva.

Z listu odporcu zo dňa 21.02.2012 (č.l. 254) vyplýva, že ním odporca žiada navrhovateľa o presné písomné vyjadrenie, za ktoré obdobie (mesiace a rok) mu uhradili čistku ušlej mzdy, bez úrokovej sadzby z omeškania a ďalších náležitostí.

Z listu navrhovateľa zo dňa 28.02.2012 (č.l. 255) vyplýva, že ním odporcovi oznamuje, že mu bola uhradená časť ušlej mzdy 17.02.2012 vo výške 688,84 eura x 12 za mesiace február 2008 až január 2009 bez príslušenstva.

Zo zápisnice zo dňa 26.03.2012 spísanej v konaní sp.zn. 13C/20/2011 (č.l. 54) vyplýva, že navrhovateľ v pozícii odporcu uviedol, že sa oboznámili s podaním odporcu v pozícii navrhovateľa v súvislosti s nesprávnym výpočtom príslušenstva a už pred dvoma dňami mu zaslali doplatok v správnej sume príslušenstva.

Z listu navrhovateľa zo dňa 03.04.2012 (č.l. 256) vyplýva, že ním odporcovi oznamuje, že suma príslušenstva k istine za obdobie od 01.02.2008 do 31.01.2009 mu bola hradená formou vyplateného preddavku vo výške 2.584,30 eura a doplatku 925,49 eura. Doplatok mu bol uhradený dňa 26.03.2012. V prílohe poskytujú prehľad, o ktorý žiadal. V prílohe (č.l. 257) sa nachádza Výpočet úrokov na náhradu

mzdy, pričom úroky za obdobie od februára 2008 do januára 2009 sú počítané pri každom mesiaci z náhrady mzdy vo výške 688,44 eura.

Z potvrdenia Sociálnej poisťovne zo dňa 09.10.2012 (v prílohovej obálke č.l. 233) súd zistil, že ním Sociálna poisťovňa, pobočka Trnava, potvrdzuje, že navrhovateľ uhradil poistné na sociálne poistenie a príspevkov na starobné dôchodkové sporenie za zamestnanca - odporcu dňa 14.06.2012 za obdobie od 02/2008 - 01/2009 vo výške 2.197,- eur.

Z potvrdenia Všeobecnej zdravotnej poisťovne zo dňa 11.10.2012 (v prílohovej obálke č.l. 233) súd zistil, že ním Všeobecná zdravotná poisťovňa, krajská pobočka Trnava, potvrdzuje, že dňa 13.06.2012 bola prijatá úhrada poistného vo výške 2.671,43 eura, pričom v uvedenej sume je zrealizovaná platba za odporcu v sume 1.156,44 eura.

Z výpisu z účtu (č.l. 247) súd zistil, že dňa 28.12.2012 bola na účet 500259-8027234647/8180 zaslaná suma 2.066,39 eura.

Z listu navrhovateľa zo dňa 03.01.2013 (č.l. 249) vyplýva, že ním odporcovi oznamuje, že dňa 28.12.2012 boli odporcovi zaslané na účet čiastočné finančné prostriedky vo výške 548,10 eura, pričom v rámci vyúčtovania bola náhrada mzdy 3.742,20 eura ponížená o sumu 330,36 eura (poistné za zamestnanca VŠZP, ktoré bolo za odporcu uhradené 13.06.2012), o sumu 446,00 eur (poistné za zamestnanca Soc. pois., ktoré bolo za odporcu uhradené 14.06.2012) a o sumu 1.422,13 eura (odvedená daň z náhrady mzdy vyplatenej 16.02.2012 za obdobie 2/2008 až 1/2009).

Z podania odporcu zo dňa 22.10.2012 v konaní sp.zn. 13C/20/2011 (č.l. 73) vyplýva, že navrhovateľ dal odporcovi výpoveď z pracovného pomeru dňa 21.06.2011, ktorej platnosť napadol odporca žalobou na Okresnom súde Trnava vedenou pod sp.zn. 18Cpr/1/2011.

Z odôvodnenia rozsudku č.k. 13C/20/2011-402 zo dňa 24.10.2014 (č.l. 188) vyplýva, že Okresný súd Trnava rozsudkom č.k. 18Cpr/1/2011-307 zo dňa 10.06.2013 zamietol návrh odporcu, ktorým sa domáhal určenia, že výpoveď daná mu podľa § 63 ods. 1 písm. d), bod 1, ods. 2 písm. b) Zákonníka práce je neplatná. Predmetný rozsudok nadobudol právoplatnosť dňa 24.02.2014 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Trnave č.k. 24CoPr/3/2013-361 zo dňa 22.1.2014.

Na pojednávaní sa navrhovateľ prostredníctvom svojho právneho zástupcu vyjadril v tom smere, že navrhovateľ na základe výzvy odviezol za odporcu odvody do Všeobecnej zdravotnej poisťovne za uvedené obdobie vo výške 330,36 eura dňa 13.06.2012, odvod do Sociálnej poisťovne vo výške 446,- eur dňa 13.06.2012, a navrhovateľ dňa 28.12.2012 odviezol 19% z vyplatenej náhrady mzdy Daňovému úradu za odporcu vo výške 1.422,13 eura. Všetky tieto platby navrhovateľ previedol už v období, keď odporcovi už bola vyplatená hrubá mzda. Pokiaľ ide o výpočet jednotlivých súm, suma 330,36 eura - je to odvod do Všeobecnej zdravotnej poisťovne za zamestnanca za obdobie od februára 2008 až do januára 2009, keď zamestnanec je v zmysle platných právnych noriem povinný odviezť 4% zo mzdy. Suma 330,36 eura predstavuje 4% od februára 2008 do januára 2009. Suma 446,- eur je odvod do Sociálnej poisťovne za zamestnanca za to isté obdobie, táto suma je 5,4% z vyplatenej náhrady mzdy, ktorú sumu je zamestnanec povinný odviezť do Sociálnej poisťovne. Čiastka 5,4% sa skladá z nemocenského poistenia, ktoré predstavuje 1,4% a zo starobného poistenia, ktoré predstavuje 4%. Keďže odporca bol v rozhodnom období starobný dôchodca, neodvádzalo sa za neho do Sociálnej poisťovne invalidné poistenie a poistenie v nezamestnanosti, pretože táto povinnosť zamestnancovi zaniká dňom kedy začal poberať starobný dôchodok. Suma 1.422,13 eura predstavuje 19% daň z príjmu, ktorá suma sa vypočítava po odpočítaní odvodov do Sociálnej a zdravotnej poisťovne z hrubej mzdy. Úroky žiadajú pri sume 1.422,13 eura od 28.12.2012 z dôvodu, že boli vtedy zaplatené Daňovému úradu a od 14.06.2012 pri sume 776,36 eur z dôvodu uhradenia do VŠZP v tento deň. Navrhovateľ bol vyzvaný na vykonanie odvodov zo strany VŠZP, Sociálnej poisťovne a Daňového úradu, v čase, keď robil odhlásenie odporcu, pričom hneď následne urobil odvody, pričom nevedia uviesť presný termín, kedy bol k tomuto vyzvaný, ale majú za to, že odvody urobil bez meškania. Tvrdenia právneho zástupcu odporcu, že ich návrh je nedôvodný a duplicitne sa navrhovateľ domáha žalovaných súm sú nepravdivé. V priebehu konania, ktoré bolo vedené pred Okresným súdom Trnava pod číslom 13C/20/2011, ktorým sa odporca domáhal náhrady mzdy, mu navrhovateľ v polohe odporcu zaslal 17.02.2012 sumu 8.261,28 eura, čo predstavovalo náhradu mzdy za obdobie od 01.02.2008 do 31.01.2009. Na základe tejto

úhrady odporca zobral v časti náhrady mzdy vo výške 8.261,28 eura žalobu späť a Okresný súd dňa 14.08.2012 v tejto časti konanie zastavil. Dňa 28.12.2012 bola odporcovi vyplatená suma 548,10 eura. Jednalo sa o náhradu mzdy za obdobie 2/2009 až 7/2009, kedy náhrada mzdy za celé toto obdobie predstavovala sumu 3.742,20 eura. Z uvedenej sumy odpočítal zamestnávateľ jednak daň zo mzdy a jednak odvody do Sociálnej poisťovne a VŠZP. Prijatie sumy 548,10 eura potvrdil sám odporca, keď žiadal, aby v tejto časti istiny súd konanie zastavil a tak sa aj stalo dňa 19.09.2014. Rozsudkom č.k. 13C/20/2011 zo dňa 24.10.2014 súd uložil povinnosť navrhovateľovi v tom konaní odporcovi, uhradiť náhradu mzdy odporcovi za obdobie február 2009 až júl 2009, pričom náhrada mzdy 688,44 eura za mesiac február 2009 bola ponížená o poukázanú sumu 548,10 eura. Citovaným rozsudkom súd vo svojom odôvodnení na strane č. 36 druhý odsek konštatoval, že nie je možné akceptovať započítanie súm, o ktoré zamestnávateľ ponížil náhradu mzdy za obdobie od februára 2009 až do 31.07.2009. Vzhľadom k uvedenému rozhodnutiu dňa 31.07.2015 bolo poukázané na účet odporcu náhrada mzdy za obdobie 2/2009 až 7/2009 v celkovej sume 2.629,45 eura. Túž už zamestnávateľ urobil zákonné odvody. Dňa 31.07.2015, teda v ten istý deň, na účet odporcu bola poukázaná suma 1.672,84 eura, to sú úroky z omeškania, ktoré mu boli prisúdené. Dňa 10.09.2015 mu bola poukázaná suma 547,- eur, pretože predtým boli zle vypočítané úroky z omeškania, takže toto sú tiež úroky z omeškania. Odporca bol listom zo dňa 03.08.2015 vyrozumovaný, ako mu boli finančné prostriedky vyúčtované. Poukazujú na to, že oznámenie navrhovateľa zo dňa 03.01.2013, ktoré bolo zaslané odporcovi zo strany navrhovateľa, a o ktoré písomné vyjadrenie sa jeho právny zástupca opieral, je bezpredmetné, pretože ako vyplýva z horeuvedeného, navrhovateľ uhradil odporcovi náhradu mzdy tak, ako k tomu bol zaviazaný rozsudkom okresného súdu. Navrhovateľom žalovaná suma predstavuje odvody z vyplatennej sumy 8.261,28 eura, ktorá čiastka v konečnom dôsledku nebola predmetom súdneho sporu, pretože v tejto časti bolo konanie zastavené. Nemôžu súhlasiť s vyjadrením, že odporca nevedel, že mu bola vyplatená hrubá mzda. Zo samotného žalobného návrhu, ktorý sám podával prostredníctvom svojho právneho zástupcu, žaloval hrubú mzdu, keď vychádzal z oznámenia o zložení funkčného platu zo dňa 07.01.2008, kde mal funkčný plat 20.740,- Sk, čo v prepočte je 688,44 eura. Keďže navrhovateľ neoprávnene započítal pohľadávku, ktorú mal voči odporcovi, doplatil mzdu, resp. náhradu mzdy odporcovi v súlade s rozsudkom. Nemôžu súhlasiť s tým, že by odporca nevedel, že suma, ktorá mu bola vyplatená dňa 17.02.2012, bola hrubou mzdou a bol až doposiaľ v dobrej viere, že mu táto patrí. Listom, o ktorý sa opiera, čiže listom zo dňa 03.01.2013, mu bolo práve oznámené zo strany zamestnávateľa, že zamestnávateľ si voči nemu uplatňuje odvody, keď mu bola vyplatená hrubá mzda. Tak isto o tom, že dobre vedel, že došlo k neoprávnenému vyplateniu hrubej mzdy, vyplýva z jeho samotných vyjadrení a vyjadrení právneho zástupcu odporcu pred súdom v konaní 13C/20/2011, kde sám právny zástupca namietal započítanie, keďže Zákonník práce započítanie nepripúšťa, čiže prinajmenšom odporca dobre vedel v januári 2013, že mu bola vyplatená neoprávnene hrubá mzda. Tvrdenie, že navrhovateľ sa 3x domáha žalovanej sumy je absurdné. Ako už uviedli, suma, ktorú si navrhovateľ odpočítal z náhrady mzdy bola odporcovi doplatená 31.07.2015. Právny zástupca odporcu uvádza, že bola táto suma strhnutá už odporcovi ďalej a poukazuje na list zo dňa 03.08.2015. Navrhovateľ sa domáha nesprávne vyplatennej mzdy za obdobie od februára/2008 až koniec januára/2009. Odvody, na ktoré poukazuje právny zástupca odporcu, ktoré boli odporcovi oznámené listom zo dňa 03.08.2015, sú odvodmi až za ďalšie obdobie od februára/2009 až do júla/2009, čiže nie je tu žiadna duplicita a nedošlo 3x k strhnutiu. Navrhovateľ prvýkrát si započítal neoprávnene svoju pohľadávku, následne to doplatil. Listom zo dňa 03.08.2015 bolo odporcovi zaslané vyúčtovanie náhrady až za obdobie február/2009 až júl/2009.

Odporca sa na pojednávaní prostredníctvom svojho právneho zástupcu vyjadril v tom zmysle, že zo strany navrhovateľa došlo ešte pred vyhlásením rozsudku k vyplateniu náhrady mzdy. Odporca nemohol predpokladať a ani nevedel o tom, že tieto čiastky mu boli vyplatené omylom, predpokladal správnosť tejto čiastky. Navrhovateľovi, ktorý disponoval mzdovým oddelením a bol právne zastúpený, muselo byť zrejmé, že suma bola vyplatená správne. Je paradoxné, že navrhovateľ raz zrazil sumu z náhrady mzdy, raz sa jej domáha v tomto konaní a raz sa jej domáhal v prípise zo dňa 03.08.2015. V čase, keď navrhovateľ podal žalobu, to znamená, že v roku 2015, čiže sa jedná o zrážky z obdobia 6-7 rokov, v danom prípade vznášajú námietku premlčania. Navrhovateľ si svojvoľne zrazil tieto čiastky zo mzdy odporcu, hoci Zákonník práce nepozná pojem započítania. Poukazujú na tú skutočnosť, že odporca prijal peniaze v dobrej viere, nemal vedomosť o tom, že mu tieto peniaze nepatria. Ďalej uviedol, že nemôžu súhlasiť s dátumami, od ktorých navrhovateľ žiada úroky z omeškania, a to z dôvodu, že o tom, že navrhovateľ žiada vydanie bezdôvodného obohatenia sa odporca dozvedel až prípisom zo dňa 08.07.2015. Nepochybnú prijatie tohto prípisu - odporca reagoval na prípis prípisom zo dňa 17.07.2015, preto je možné uzavrieť, že najskôr týmto dňom sa mohol o uvedenej výzve dozvedieť.

Keď si zoberieme prípis zo dňa 03.01.2013 a porovnáваме ho s prípisom zo dňa 03.08.2015, zistíme, že v prípise zo dňa 03.01.2013 je vykonaná zrážka za obdobie február/2009 až júl/2009 a v prípise z 03.08.2015 je vykonaná duplicitná zrážka za obdobie február/2009 až júl/2009. Nie je pravdivé tvrdenie, že sa jedná o platby za zamestnávateľa a nie za zamestnanca, ktoré mal vykonať zamestnávateľ, jedná sa o dvojito duplicitne vykonané platby. Správnosť a opodstatnenosť, že túto náhradu mzdy prevzal odporca dobrovoľne a v dobrej viere opakovane potvrdzuje navrhovateľ vo svojom prípise z 03.08.2015, kde uvádza, že odporcovi prináležia čiastky hrubej mzdy vo výške 688,44 eura mesačne. Navrhovateľ ďalej potvrdzuje svojim prípisom zo dňa 03.04.2012, správnosť a opodstatnenosť a prevzatie odporcom náhrady mzdy za obdobie február 2008 až január 2009 vo výške 688,44 eura mesačne, a to tým, že v predmetnom prípise navrhovateľ uvádza, že výška úroku za obdobie február 2008 až január 2009 je mesačne vyčísľovaná a aj zaplatená zo sumy 688,44 eura. Týmto dokladom opätovne preukazujú, že odporca náhradu mzdy prevzal v dobrej viere bez zlého úmyslu a vyplatenie tejto čiastky nenamietal a nerozporoval ani samotný navrhovateľ v čase jej vyplatenia, pričom navrhovateľ viacerými svojimi prípismi potvrdzoval odporcovi, že vyplatená náhrada mzdy za vymáhané obdobie bola vyplatená dobrovoľne zo strany navrhovateľa a odporca takto vyplatenú náhradu mzdy prevzal v dobrej viere. Z uvedeného poľa odporcu vyplýva, že navrhovateľ skutočne náhradu mzdy resp. jej časti vymáha od odporcu dá sa povedať 3x, jedenkrát to bolo vykonané zo strany navrhovateľa prípisom zo dňa 03.01.2013, druhý krát to bolo vykonané prípisom zo dňa 03.08.2015, tretí krát to bolo vykonané návrhom na vydanie platobného rozkazu zo dňa 12.02.2015. Sú toho názoru, že navrhovateľ mal vykonať zrážky zo mzdy odporcovi v čase vyplatenia náhrady mzdy a nie až po troch rokoch. Platby, ktoré boli v prospech odporcu zo strany navrhovateľa urobené od 31.07.2015 do 10.09.2015, odporca eviduje, tieto uznáva za vykonané.

Odporca pri výsluchu účastníka uviedol, že je pravdou, že mu dňa 17.02.2012 prišla na účet suma 8.261,- eura, bez toho, aby vedel, prečo to je, za čo to je, nakoľko toto vyplatili ešte počas súdneho procesu. Neprišlo mu k tomu žiadne vysvetlenie. Prišiel mu prípis od školy dňa 28.02.2012. Ďalej uviedol, že list navrhovateľa zo dňa 28.02.2012 bol reakciou na jeho list zo dňa 21.02.2012. Uvedené peňažné prostriedky zo školy dostal ešte pred ukončením súdneho konania, boli zaplatené dobrovoľne bez akéhokoľvek vymáhania, vlastne nevie, čo chcú, majú mať dobré účtovníčky. On nemohol vedieť, že je to omylom poslané alebo niečo také. Ešte sú mu dlžní 22 mesiacov.

Navrhovateľ prostredníctvom právneho zástupcu právom záverečnej reči uviedol, že sú toho názoru, že navrhovateľ uniesol dôkazné bremeno v danej veci, keď odporca jednoznačne vedel, že sumu, ktorú od navrhovateľa prevzal, bola náhrada mzdy brutto. Vzhľadom k uvedeným skutočnostiam majú za to, že odporcovi vznikla povinnosť uhradiť navrhovateľovi žalovanú sumu.

Odporca prostredníctvom právneho zástupcu právom záverečnej reči uviedol, že navrhovateľ uhradil odporcovi náhradu mzdy z titulu neplatného skončenia pracovného pomeru dňa 16.02.2012, a to svojvoľne a dobrovoľne bezhotovostnou platbou na účet odporcu. Z tohto dôvodu odporca bezhotovostnú úhradu náhrady mzdy navrhovateľom odporcovi a ani jej výšku nemohol ovplyvniť. Podstatné je, že či odporca v čase úhrady náhrady mzdy mal vedomosť o tom, že bezhotovostná vyplatená náhrada mzdy navrhovateľom odporcovi na účet odporcu je nesprávna a predmetnú platbu od navrhovateľa v čase jej vyplatenia bezhotovostne na účet odporcu odporca považoval a považuje za správnu. Odporca túto sumu prijal od navrhovateľa ako náhradu mzdy za 12 mesiacov v dobrej viere a odporca konal dobromyseľne a bez zlého úmyslu, pričom svojvoľne a dobrovoľne bezhotovostné vyplatenie sumy 8.261,28 eura navrhovateľom odporcovi a ani jej výšku nenamietal a nerozporoval ani samotný navrhovateľ napriek existencii kvalifikovaného ekonomického a mzdového oddelenia navrhovateľa. Túto úhradu nerozporoval ani konajúci Okresný súd Trnava v súdnom spore vedenom pod sp. zn. 13C/20/2011. Takéto dobrovoľné a svojvoľné konanie navrhovateľa odporca nemohol ovplyvniť a aj sám navrhovateľ ho považoval za správne. Správnosť vyplatenia náhrady mzdy sám navrhovateľ potvrdil odporcovi svojimi prípismi, a to prípisom zo dňa 28.02.2012 s názvom Úhrada čiastky ušlej mzdy k č.j. 13C/20/2011, adresovaný odporcovi, ktorý navrhovateľ písomne potvrdzuje správnosť bezhotovostnej úhrady predmetnej náhrady mzdy a prípisom zo dňa 03.04.2012 s názvom Váš list zo dňa 21.03.2012 - doplatenie príslušenstva. Suma 2.198,49 eur, ktorú sa navrhovateľ cestou súdu domáha svojim návrhom doručeným konajúcemu súdu až dňa 13.02.2015 od odporcu zaplatiť, predstavujú platby - odvody do Všeobecnej zdravotnej poisťovne, Sociálnej poisťovne a príslušnému Daňovému úradu za obdobie február 2008 až január 2009 a vo vzťahu k doručenému návrhu navrhovateľa na konajúci súd týkajúceho sa zákonnej povinnosti platieb navrhovateľa ako zamestnávateľa odporcu za

obdobie spred 6-tich až 7 rokov. V danom prípade proti uplatnenému nároku navrhovateľa vznášajú námietku premlčania. Podľa názoru odporcu nie je správne, aby sa navrhovateľ domáhal svojim návrhom zo dňa 12.02.2015 úhrad platieb do poisťovní a daňovému úradu uhradených navrhovateľom za obdobie týkajúceho sa miezd odporcu spred 6-7 rokov. Navrhovateľ sa vo svojom stanovisku zo dňa 15.02.2016 odvoláva na skutočnosti, ktoré nastali vo vzťahoch k úhrade náhrady mzdy dňa 16.02.2012 navrhovateľom odporcovi cca až po 10-tich mesiacoch a viac od bezhotovostného vyplatenia náhrady mzdy za obdobie od 2/2008 až 1/2009, pričom rozhodujúce je obdobie bezhotovostného uhradenia finančných prostriedkov navrhovateľom odporcovi. Vzhľadom na uvedené skutočnosti považujú návrh navrhovateľa za nesprávny a nedôvodný. Nesúhlasia tiež s uplatneným príslušenstvom, t.j. úroky tak ako ich uviedol navrhovateľ, pretože sú toho názoru, že úroky by sa mali vzťahovať na istinu až dňom podania návrhu navrhovateľa na príslušný súd.

Odporca prostredníctvom právneho zástupcu právom záverečnej reči uviedol, že nikdy nevedel, keď prišli na účet peniaze, za čo je to, a preto vždy musel od navrhovateľa pýtať vysvetlenie.

Podľa § 1 ods. 1 Zákonníka práce (ďalej len „ZP“), tento zákon upravuje individuálne pracovnoprávne vzťahy v súvislosti s výkonom závislej práce fyzických osôb pre právnické osoby alebo fyzické osoby a kolektívne pracovnoprávne vzťahy.

Podľa § 1 ods. 4 ZP, ak tento zákon v prvej časti neustanovuje inak, vzťahujú sa na právne vzťahy podľa odseku 1 všeobecné ustanovenia Občianskeho zákonníka.

Podľa § 11 ods. 1 ZP, zamestnanec je fyzická osoba, ktorá v pracovnoprávných vzťahoch, a ak to ustanovuje osobitný predpis, aj v obdobných pracovných vzťahoch vykonáva pre zamestnávateľa závislú prácu.

Podľa § 59 ods. 1 písm. b) ZP, pracovný pomer možno skončiť výpoveďou.

Podľa § 451 ods. 1 Občianskeho zákonníka (ďalej len „OZ“), kto sa na úkor iného bezdôvodne obohatí, musí obohatenie vydať.

Podľa § 451 ods. 2, bezdôvodným obohatením je majetkový prospech získaný plnením bez právneho dôvodu, plnením z neplatného právneho úkonu alebo plnením z právneho dôvodu, ktorý odpadol, ako aj majetkový prospech získaný z nepoctivých zdrojov.

Podľa § 101 OZ, pokiaľ nie je v ďalších ustanoveniach uvedené inak, premlčacia doba je trojročná a plynie odo dňa, keď sa právo mohlo vykonať po prvý raz.

Podľa § 107 ods. 1 OZ, právo na vydanie plnenia z bezdôvodného obohatenia sa premlčí za dva roky odo dňa, keď sa oprávnený dozvie, že došlo k bezdôvodnému obohateniu a kto sa na jeho úkor obohatil.

Podľa § 107 ods. 2 OZ, najneskôr sa právo na vydanie plnenia z bezdôvodného obohatenia premlčí za tri roky, a ak ide o úmyselné bezdôvodné obohatenie, za desať rokov odo dňa, keď k nemu došlo.

Podľa § 222 ods. 1 ZP, ak sa zamestnanec bezdôvodne obohatí na úkor zamestnávateľa alebo ak sa zamestnávateľ bezdôvodne obohatí na úkor zamestnanca, musí obohatenie vydať.

Podľa § 222 ods. 2 ZP, bezdôvodné obohatenie na účely tohto zákona je majetkový prospech získaný plnením bez právneho dôvodu, plnením z neplatného právneho úkonu, plnením z právneho dôvodu, ktorý odpadol, ako aj majetkový prospech získaný z nepoctivých zdrojov.

Podľa § 222 ods. 3 ZP, predmet bezdôvodného obohatenia sa musí vydať tomu, na čí úkor bol získaný. Musí sa vydať všetko, čo sa nadobudlo bezdôvodným obohatením. Ak to nie je možné najmä preto, že obohatenie spočívalo vo výkonoch, musí sa poskytnúť peňažná náhrada.

Podľa § 222 ods. 4 ZP, s predmetom bezdôvodného obohatenia sa musia vydať aj úžitky z neho, ak ten, kto obohatenie získal, nekonal dobromyseľne.

Podľa § 222 ods. 5 ZP, ten, kto predmet bezdôvodného obohatenia vydáva, má právo na náhradu potrebných nákladov, ktoré na vec vynaložil.

Podľa § 222 ods. 6 ZP, vrátenie neprávom vyplatených súm môže zamestnávateľ od zamestnanca požadovať, ak zamestnanec vedel alebo musel z okolností predpokladať, že ide o sumy nesprávne určené alebo omylom vyplatené, a to v lehote do troch rokov od ich výplaty.

Predmetom konania je vydanie bezdôvodného obohatenia, ktoré mal odporca podľa tvrdenia navrhovateľa získať tým, že mu bola pri vyplatení náhrady mzdy za obdobie od februára 2008 do januára 2009 v priebehu konania pred Okresným súdom Trnava sp.zn. 13C/20/2011 táto náhrada mzdy omylom vyplatená brutto, t.j. bez vykonaných zákonných odvodov a odvedenia dane, ktoré mali byť vykonané v celkovej výške 2.198,49 eura, a teda o túto sumu sa odporca mal podľa vyjadrenia navrhovateľa bezdôvodne obohatiť.

V konaní odporca vzniesol námietku premlčania nároku navrhovateľa, preto sa súd pred skúmaním samotnej existencie subjektívneho práva navrhovateľa najskôr zaoberal dôvodnosťou vznesenej námietky a otázkou možného premlčania nároku.

Nebolo sporné, a vyplýva to aj z obsahu spisu sp.zn. 13C/20/2011, že v konaní pred Okresným súdom Trnava sp.zn. 10C/27/2008 bolo právoplatne rozhodnuté, že výpoveď odporcovi zo dňa 25.09.2007 je neplatná, a tiež, že v konaní pred Okresným súdom Trnava sp.zn. 18Cpr/1/2011 bol návrh odporcu na určenie neplatnosti výpovede zo dňa 21.06.2011 právoplatne zamietnutý. Z uvedeného je potom zrejmé, že pracovný pomer odporcu u navrhovateľa sa skončil na základe druhej výpovede zo dňa 21.06.2011 (keďže návrh na určenie jej neplatnosti bol zamietnutý), a teda v čase vyplatenia sumy 8.261,28 eura (resp. sumy 2.198,49 eura, ktorá je predmetom konania) dňa 17.02.2012 nebol odporca zamestnancom navrhovateľa, nakoľko jeho pracovný pomer skončil platne danou výpoveďou zo dňa 21.06.2011. Vzhľadom k tomu nebolo možné sumu 2.198,49 eura (ktorú navrhovateľ vyplatil odporcovi omylom titulom nevykonania zákonných odvodov a neodvedenia dane) posudzovať ako bezdôvodné obohatenie odporcu v zmysle § 222 ods. 1, 2 a nasl. Zákonníka práce, ale v zmysle § 451 ods. 2 Občianskeho zákonníka. Použitie ustanovenia § 222 ZP je totiž podmienené skutočnosťou, že sa bezdôvodne obohatil „zamestnanec“ na úkor „zamestnávateľa“ (§ 222 ods. 1 ZP), k čomu však neprišlo, nakoľko v čase vyplatenia vyššie uvedenej sumy odporca už nebol zamestnancom navrhovateľa v zmysle ustanovenia § 11 ods. 1 ZP, nakoľko mu navrhovateľ ako zamestnávateľ dal predtým platne výpoveď. Súd pritom poukazuje na znenie § 11 ods. 1 ZP, podľa ktorého „Zamestnanec je fyzická osoba, ktorá v pracovnoprávných vzťahoch, a ak to ustanovuje osobitný predpis, aj v obdobných pracovných vzťahoch vykonáva pre zamestnávateľa závislú prácu.“ V nadväznosti na to bolo potom potrebné posudzovať záväzkový vzťah účastníkov z bezdôvodného obohatenia podľa ustanovenia § 451 a nasl. OZ, ako aj s poukazom na ustanovenia o premlčaní § 107 OZ.

Premlčanie je kvalifikované uplynutie času, ktorý uplynul bez toho, že by právo bolo vykonané. Premlčaním právo nezaniká, iba sa oslabuje a trvá ďalej vo forme naturálneho záväzku, čo znamená, že jeho uplatniteľnosť je obmedzená na dobrovoľné splnenie zo strany povinného subjektu. Účelom premlčania je tak jednak stimulovať subjekty k včasnému vykonaniu subjektívnych občianskych práv, jednak zamedziť tomu, aby dlžníci neboli ohľadom svojich povinností vystavení po časovo neurčitú dobu donucujúcemu zákroku zo strany súdov.

V konaní ide o právo navrhovateľa na vydanie bezdôvodného obohatenia, ktoré sa premlčuje v 2-ročnej subjektívnej a 3-ročnej alebo 10-ročnej objektívnej premlčacej dobe podľa § 107 ods. 1 a 2 OZ. Pokiaľ ide o subjektívnu premlčaciu dobu, táto plynie v rámci objektívnej premlčacej doby, pričom môže začať plynúť najskôr okamihom začatia plynutia objektívnej premlčacej doby, ale aj neskôr. Pre plynutie subjektívnej premlčacej doby je v súlade s § 107 ods. 1 OZ rozhodujúce, kedy sa dozvedel oprávnený o bezdôvodnom obohatení a kto ho získal. Nestačí pritom len možnosť sa uvedené dozvedieť, ale kedy sa tak skutočne stalo.

Súd mal za to, že z listu navrhovateľa zo dňa 03.01.2013 (č.l. 249) je dostatočne preukázané, že navrhovateľ o tom, že došlo k bezdôvodnému obohateniu zo strany odporcu, a že sa bezdôvodne obohatil práve odporca, vedel minimálne dňa 28.12.2012, keď odporcovi zaslal na účet finančné prostriedky vo výške 548,10 eura, s tým, že náhradu mzdy 3.742,20 eura mu krátil o sumu bezdôvodného

obohatenia 2.198,49 eura, teda už vtedy vedel, že uvedená suma odporcovi nepatrí. Keďže návrh na vydanie bezdôvodného obohatenia bol na súde podaný dňa 13.02.2015, bol podaný až po uplynutí dvojročnej subjektívnej premlčacej doby, a nakoľko odporca vzniesol námietku premlčania, súd návrh vo výroku I. zamietol. Za premlčané súd považoval aj uplatnené úroky z omeškania, keďže tvoria príslušenstvo pohľadávky a sledujú jej osud, z čoho možno usúdiť, že vedľajší úrokový záväzok sa premlčí najneskôr v rovnakej dobe ako hlavný peňažný záväzok.

Už len nad rámec považuje súd za potrebné uviesť, že ani pri aplikácii § 222 ods. 6 ZP by nebolo možné priznať navrhovateľovi úspech, nakoľko navrhovateľ v konaní neuniesol dôkazné bremeno tvrdenia, že odporca (ak by bol zamestnancom v čase bezdôvodného obohatenia) vedel alebo musel z okolností predpokladať, že ide o sumy omylom vyplatené.

Nárok zamestnávateľa na vrátenie peňažného plnenia od zamestnanca závisí od dobromyseľnosti zamestnanca, t.j. od toho, či zamestnanec vedel alebo musel z okolností predpokladať, že ide o sumy omylom vyplatené, pričom rozhodujúci je okamih plnenia. Ak sa v konaní nepreukáže, že zamestnanec nebol dobromyseľný pri prijatí peňažného plnenia od zamestnávateľa, nemožno sa s úspechom vydania bezdôvodného obohatenia domáhať. Vedomosť zamestnanca o tom, že plnenie mu nepatrí alebo mu bolo poskytnuté omylom, sa neprezumuje. Zamestnávateľ, ktorý sa domáha vrátenia plnenia, musí preukázať (na ňom je dôkazné bremeno), že zamestnanec vedel alebo z okolností musel predpokladať, že mu vyplatená suma nepatrí, t.j. že jeho konanie nebolo dobromyseľné. To, či zamestnanec vedel alebo musel z okolností predpokladať, že mu suma bola vyplatená sumou omylom, nemožno priamo preukázať, keďže ide o vnútorný psychický stav zamestnanca. Preto možno tento stav vyvodzovať iba z okolností, za ktorých sa navonok prejavuje, a teda posúdenie dobromyseľnosti zamestnanca bude závisieť od posúdenia konkrétnych okolností daného prípadu.

Náhrada mzdy z neplatného skončenia pracovného pomeru sa zamestnancovi priznáva vo výške náhrady hrubej mzdy, pričom zamestnanec nemá odvodové povinnosti vo vzťahu k zdravotným poisťovniam, Sociálnej poisťovni či daňovému úradu, tieto povinnosti za zamestnanca plní zamestnávateľ, ktorý je preto povinný pred vyplatením náhrady mzdy určenej brutto, odviesť daň a odvody a až takto poníženú sumu vyplatiť zamestnancovi. Zamestnancovi nemožno vyplatiť náhradu mzdy brutto s tým, že má sám realizovať svoje daňové a odvodové povinnosti.

V prejednávanej veci došlo k dobrovoľnému plneniu náhrady mzdy zo strany navrhovateľa odporcovi v priebehu konania sp.zn. 13C/20/2011, a to pred tým, ako bol vo veci vyhlásený rozsudok, a teda predtým, ako by bolo odporcovi z odôvodnenia rozsudku jednoznačne zrejmé, že náhrada mzdy sa priznáva brutto, ale vypláca netto. Odporca nemá ekonomické vzdelanie, a preto nemožno od neho spravodlivo žiadať, aby vedel, aké povinnosti má zamestnávateľ pred vyplatením mzdy zamestnancovi, tým viac, že to nevie odborný pracovník zamestnávateľa s potrebným vzdelaním (mzdové oddelenie). Je pritom bez významu, či uvedené prípadne vedel právny zástupca odporcu, nakoľko sa posudzuje výlučne dobromyseľnosť samotného zamestnanca. V návrhu z konania sp.zn. 13C/20/2011, ani v ďalších podaniach (či už v zmene návrhu alebo v čiastočnom späťvzati) sa odporca ako navrhovateľ nikde výslovne nevyjadruje, či žiada o náhradu mzdy brutto alebo netto, a teda nie je z jeho podaní preukázané, že by o tomto mal vedomosť. Odporca po určení neplatnosti prvej výpovede zo dňa 25.09.2007 pracoval u navrhovateľa do 30.09.2011, dokedy mu bola riadne vyplácaná mzda (č.l. 160, 173), t.j. v čase zaslania sumy bezdôvodného obohatenia na účet dňa 17.02.2012 mu nebol vyplácaný plat od navrhovateľa viac ako 4 mesiace, a teda nemusel vedieť, v akej presnej sume mu má byť za každý mesiac plat vyplatený. Zároveň keď sa odporca dopytoval na špecifikáciu sumy vyplatenej dňa 17.02.2012, bolo mu o strany navrhovateľa jednoznačne uvádzané, že ide náhradu mzdy za mesiace február 2008 až január 2009 bez príslušenstva. Následne odporca v podaní zo dňa 20.03.2012 (č.l. 51) namietal nesprávne vyplatené úroky z omeškania od navrhovateľa, pričom pri svojom výpočte (č.l. 52) vychádzal z náhrady mzdy brutto, z čoho vyplýva, že aj dňa 20.03.2012 (mesiac po vyplatení náhrady mzdy) sa domnieval, že náhrada mzdy mu mala byť vyplatená vo výške 688,44 eura za každý mesiac. Na to mu navrhovateľ úroky z omeškania doplatil s tým, že tieto aj on výslovne počítal z náhrady mzdy vo výške 688,44 eura mesačne (č.l. 257). Zároveň súd poukazuje na to, že v konaní sp.zn. 13C/20/2011 sa odporca v postavení navrhovateľa domáhal plnenia náhrady mzdy aj za ďalšie obdobie, ako mu bolo dobrovoľne vyplatené, a preto sa mohol v čase plnenia tiež domnievať, že išlo o náhradu aj za iné mesiace, ako len 2/2008 - 01/2009. Zo všetkého vyššie uvedeného konania odporcu a z posúdenia všetkých okolností prípadu vo vzájomnej súvislosti mal súd za to, že odporca v čase prijatia plnenia

2.198,49 eura dňa 17.02.2012 (nakoľko rozhodujúca je dobromyseľnosť príjemcu v okamihu prijatia tohto plnenia) nevedel a nemusel z okolností predpokladať, že ide o sumu omylom vyplatenú, a teda jeho dobromyseľnosť nebola spochybnená.

Podľa § 151 ods. 1 OSP, o povinnosti nahradiť trovy konania rozhoduje súd na návrh spravidla v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí. Účastník, ktorému sa prisudzuje náhrada trov konania, je povinný trovy konania vyčísliť najneskôr do troch pracovných dní od vyhlásenia tohto rozhodnutia.

Podľa § 142 ods. 1 OSP, účastníkovi, ktorý mal vo veci plný úspech, súd prizná náhradu trov potrebných na účelné uplatňovanie alebo bránenie práva proti účastníkovi, ktorý vo veci úspech nemal.

Podľa § 13a ods. 1 písm. a), c), d) vyhlášky MS SR č. 655/2004 Z.z. (ďalej len „vyhláška“), odmena vo výške základnej sadzby tarifnej odmeny patrí za tieto úkony právnej služby: a) prevzatie a príprava zastúpenia vrátane prvej porady s klientom, c) písomné podanie na súd alebo iný orgán alebo protistrane týkajúce sa veci samej, d) účasť na konaní pred súdom alebo iným orgánom a na konaní o zmieri, a to za každé začaté dve hodiny bez ohľadu na počet týchto za sebou nadväzujúcich úkonov vykonaných počas dvoch hodín; ak úkon alebo na seba nadväzujúce úkony trvajú viac ako štyri hodiny, patrí odmena za každé dve skončené hodiny.

Podľa § 17 ods. 1 vyhlášky, pri úkonoch právnej služby vykonávaných v mieste, ktoré nie je sídlom advokáta, za čas strávený cestou do tohto miesta a späť patrí advokátovi náhrada za stratu času vo výške jednej šesťdesiatiny výpočtového základu za každú aj začatú polhodinu.

Podľa § 16 ods. 4 vyhlášky, na výšku náhrady preukázaných cestovných výdavkov sa vzťahujú osobitné predpisy, ak táto vyhláška neustanovuje inak (zákon č. 283/2002 Z.z. o cestovných náhradách).

Podľa § 1 písm. a) opatrenia MPSVaR č. 632/2008 Z.z. o sumách základnej náhrady za používanie cestných motorových vozidiel pri pracovných cestách, suma základnej náhrady za každý 1 km jazdy pre osobné cestné motorové vozidlá je 0,183 eura.

Podľa § 149 ods. 1 OSP, ak advokát zastupoval účastníka, ktorému bola prisúdená náhrada trov konania, je ten, ktorému bola uložená náhrada týchto trov, povinný zaplatiť ju advokátovi.

Podľa § 160 ods. 1 OSP, ak súd uložil v rozsudku povinnosť, je potrebné ju splniť do troch dní od právoplatnosti rozsudku; súd môže určiť dlhšiu lehotu. Súd môže určiť, že peňažné plnenie sa môže vykonať aj v splátkach, ktorých výšku a podmienky zročnosti určí, a to aj tak, že omeškanie s plnením jednej splátky má za následok zročnosť celého plnenia.

O náhrade trov konania súd rozhodol podľa § 142 ods. 1 OSP s poukazom na § 151 ods. 1 OSP, keď v konaní úspešnému odporcovi priznal vo výroku II. právo na náhradu trov konania od navrhovateľa, a síce náhradu trov právneho zastúpenia v sume 779,50 eura.

Súd preskúmal vyúčtovanie trov konania v zákonnej lehote predložené právny zástupcom odporcu, a uznal ako účelne vynaložené trovy právneho zastúpenia v nasledovnej výške:

- odmena advokáta za 5 úkonov právnej služby, z toho 3x á 121,17 eura (prevzatie a príprava právneho zastúpenia dňa 12.03.2015, písomné podanie vo veci samej - vyjadrenie k návrhu zo dňa 12.10.2015, účasť na pojednávaní dňa 24.11.2015) a 2x á 91,29 eura (účasť na pojednávaní dňa 02.02.2016, účasť na pojednávaní dňa 15.03.2016) podľa § 10 ods. 1, § 13a ods. 1 písm. a), c), d) vyhl.č. 655/2004 Z.z.; t.j. spolu 546,09 eura,

- režijný paušál pri úkonoch právnej služby: 3x 8,39 eura a 2x 8,58 eura podľa § 16 ods. 3 vyhl.č. 655/2004 Z.z.; t.j. spolu 42,33 eura,

- cestovné výdavky za cestu na pojednávanie a späť osobným motorovým vozidlom: dňa 24.11.2015 (Piešťany - Trnava a späť; 80 km; priemerná spotreba 6,75 L/100 km; cena PHM 1,244 eura/L; náhrada 0,183 eura za 1km) - 21,36 eura, dňa 02.02.2016 (Piešťany - Trnava a späť; 80 km; priemerná spotreba 6,75 L/100 km; cena PHM 1,184 eura/L; náhrada 0,183 eura za 1km) - 21,03 eura; dňa 15.03.2016 (Piešťany - Trnava a späť; 80 km; priemerná spotreba 6,75 L/100 km; cena PHM 1,169 eura/L; náhrada 0,183 eura za 1km) - 20,95 eura; t.j. spolu 63,34 eura,

- náhrada za strata času pri ceste na pojednávanie a späť dňa 24.11.2015 za 3 polhodiny á 13,98 eura, teda 41,94 eura + pri ceste na pojednávanie a späť dňa 02.02.2016 za 3 polhodiny á 14,30 eura, teda 42,90 eura + pri ceste na pojednávanie a späť dňa 15.03.2016 za 3 polhodiny á 14,30 eura, teda 42,90 eura, podľa § 17 ods. 1 vyhl.č. 655/2004 Z.z.; t.j. spolu 127,74 eura, teda celkom trovy právneho zastúpenia vo výške 779,50 eura.

Súd odporcovi nepriznal náhradu trov právneho zastúpenia za úkon právnej služby podanie vo veci samej - Záverečná reč zo dňa 15.03.2016, nakoľko súd tieto trovy nepovažuje za účelne vynaložené, pretože na zaslanie záverečnej reči v písomnej forme nebol odporca vyzvaný, keď zároveň záverečnú reč predniesol právny zástupca odporcu priamo na pojednávaní dňa 15.03.2016, za účasť na ktorom mu súd náhradu trov právneho zastúpenia priznal, a teda písomná forma záverečnej reči nebola potrebná.

Hoci na pojednávaní dňa 24.11.2015 došlo k pripusteniu zmeny petitu návrhu, po ktorom predmetom konania bola ďalej suma 2.198,49 eura, súd pri určení odmeny za úkon právnej služby „účasť na pojednávaní dňa 24.11.2015“ vychádzal z tarifnej hodnoty 3.194,10 eura, nakoľko rozhodujúci bol okamih začatia poskytovania právnej služby (§ 10 ods. 2 vyhl.č. 655/2004 Z.z.), ktorým bola účasť právneho zástupcu odporcu na pojednávaní dňa 24.11.2015 od jeho počiatku podľa § 13a ods. 1 písm. d) vyhl.č. 655/2004 Z.z. (nie začiatok prednesu právneho zástupcu odporcu), kedy výška peňažného plnenia bola 3.194,10 eura, preto právnenmu zástupcovi odporcu za tento úkon patrí odmena vo výške 121,17 eura.

Nakoľko pri cestovných náhradách bola cena pohonných hmôt v súvislosti s vykonanými cestami preukázaná vždy aktuálnym pokladničným dokladom z daného dňa, súd vychádzal z uvedených listinných dôkazov.

Súd odporcovi priznal pri každej z ciest náhradu za stratu času iba za 3 polhodiny a nie za uplatnené 4 polhodiny, nakoľko pre účely zistenia straty času sa čas pred úkonom právnej služby a po tomto spočítava, pretože cieľom náhrady za stratu času cestou do miesta poskytnutia úkonu právnej služby mimo sídla advokáta a späť je nahradiť celkový čas, ktorý advokát strávil počas cesty pre tento účel. Cesta pritom vždy trvala spolu 70 minút (2x 35 minút), čo v každom prípade predstavuje 3 polhodiny straty času. Súd pritom poukazuje aj na uznesenie ÚS SR č.k. IV. ÚS 311/2013-7 zo dňa 30. mája 2013, v zmysle ktorého „nie je v rozpore so znením predmetného ustanovenia ani s jeho účelom, ak okresný súd v tejto veci dospel k záveru, že pri úkonoch právnej služby vykonávaných v mieste, ktoré nie je sídlom advokáta, sa čas strávený na miesto výkonu úkonu právnej služby a čas strávený späť neposudzuje samostatne, teda ako dva samostatné časové úseky, ale posudzuje sa ako celkový čas, ktorý advokát strávil cestou v súvislosti s poskytnutím úkonu právnej služby mimo svojho sídla.“.

Súd navrhovateľovi určil v zmysle § 160 ods. 1 OSP na plnenie náhrady trov konania primeranú dlhšiu lehotu 15 dní od právoplatnosti rozsudku, z dôvodu výšky náhrady trov právneho zastúpenia. V zmysle vyššie citovaného ustanovenia § 149 ods. 1 OSP je navrhovateľ povinný zaplatiť náhradu trov konania právnenmu zástupcovi odporcu.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku možno podať odvolanie do 15 dní odo dňa doručenia jeho písomného vyhotovenia cestou tunajšieho súdu na Krajský súd v Trnave.

Odvolanie musí obsahovať nasledovné náležitosti :

Z podania musí byť zjavné, ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka a čo sleduje, musí byť podpísané a datované. Podanie treba predložiť s potrebným počtom rovnopisov a s prílohami tak, aby jeden rovnopis zostal na súde a aby každý účastník dostal jeden rovnopis. Ďalej musí byť v odvolaní uvedené, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, v čom sa toto rozhodnutie alebo postup súdu považuje za nesprávny a čoho sa odvolateľ domáha.

Odvolanie proti rozsudku alebo uzneseniu, ktorým bolo rozhodnuté vo veci samej, možno odôvodniť len tým, že

a) v konaní došlo k vadám uvedeným v § 221 ods. 1,

b) konanie má inú vadou, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,

- c) súd prvého stupňa neúplne zistil skutkový stav veci, pretože nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
- d) súd prvého stupňa dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
- e) doteraz zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú tu ďalšie skutočnosti alebo iné dôkazy, ktoré doteraz neboli uplatnené (§ 205a),
- f) rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Ak povinný dobrovoľne neplní, čo mu ukladá vykonateľné rozhodnutie, oprávnený môže podať návrh na výkon exekúcie podľa osobitného zákona (zák. č. 233/1995 Z.z.), ak ide o rozhodnutie o výchove maloletých detí, návrh na súdny výkon rozhodnutia.